

ՎԱՏ ՕՐԵՐ

ՅՈՎՀԱՆՆԷՍ ԹՈՒՄԱՆԵԱՆՅԻ

Յուրտ է, իմ ընկեր, և հողմ ահագին,
Սև թևերը լայն փռած մեր գլխին
Խուլ որոտում է երկինքը խաւար.
Դէս ու դէն ցրւած ամպերն հողմավար
Պըտրում են կարծես մի տեղ, օթեան,
Մոլորւած մարդու մըտքերի նման:

Այս աղէտակոծ, մոլի և չընչին
Կեանքի ցաւերի, դաւերի միջին,
Այս խաւար, ճշող, ցուրտ մթնոլորտում
Հանգիստ չեն, ընկեր, նաև իմ հոգում
Մըտածմունքներս, տենչերս անննդ.
Նոյնպէս հալածւած, նրանք էլ երբէք
Չեն կարողանում գտնել ապաստան,
Երկնքի ցրւած ամպերի նման: